CHƯƠNG 2319

Miểu sát, sợ són đái

Khóe miệng Từ Trường Sinh treo một nụ cười nhàn nhạt.

Trên gương mặt hắn tràn đầy vẻ tự tin tuyệt đối.

Thần niệm của Hạ Nhân quét qua xung quanh một lượt.

Hắn phát hiện ba người đã sớm tạo thành thế chân vạc, vây hắn giữa hư không.

Chính phía trước hắn là Từ Trường Sinh, phía sau bên phải là Chương Duy Duy, phía sau bên trái là nam tử áo xanh không rõ tên tuổi kia.

“Ngươi chỉ có thời gian mười nhịp thở!”

“Trong vòng mười nhịp thở giao ấn ký thần nô của ngươi ra, ngươi có thể sống!”

“Mười nhịp thở vừa hết, ngươi sẽ chết, đừng trách ta!”

Từ Trường Sinh phất tay, lập tức tế ra một thanh thần kiếm đỏ rực.

Đồng thời, hai người còn lại cũng lần lượt lấy ra thần khí.

Từ Trường Sinh nheo mắt, nhìn chằm chằm Hạ Nhân.

Hạ Nhân lại phất tay: “Không cần đếm nữa... Muốn ấn ký thần nô của ta... ngươi nằm mơ đi!”

“Tốt lắm!” Từ Trường Sinh nói: “Đây là do chính ngươi lựa chọn, vậy thì đừng hối hận!”

Từ Trường Sinh bên này còn chưa phát động công kích, Chương Duy Duy ở phía sau bên phải Hạ Nhân đã ra tay trước, chém một kiếm về phía lưng hắn.

Thanh trường kiếm màu xanh trong tay nàng瞬间 hóa thành lớn trăm trượng, vung tròn chém thẳng vào lưng Hạ Nhân.

Trong kiếm ý sắc bén vô cùng thậm chí còn mang theo một tia độc tính.

Thế nhưng đối mặt với đòn công kích cùng cảnh giới, Hạ Nhân thậm chí chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn lấy một lần.

Hắn ra tay sau mà đến trước, trong chớp mắt rút ra một thanh trường đao đỏ như máu: Tu La Huyết Đao.

Hạ Nhân chỉ truyền một chút thần lực trong cơ thể vào đó, sau đó tùy tay vung một đao về phía sau.

Thậm chí... hắn còn chẳng ngoảnh đầu lại.

Đao quang đỏ rực tựa một dải lụa, chém bổ từ trên xuống dưới. Nhìn từ bên cạnh, đao quang ấy tựa như một vành trăng khuyết.

Kiếm ý màu xanh vừa chạm phải đao quang đỏ thẫm đã lập tức tan vỡ.

Đao quang của Hạ Nhân xé toạc kiếm ý của Chương Duy Duy, rồi tiếp tục tiến về phía trước, trong chớp mắt chém trúng bản thể của nàng.

Ngay sau đó, giữa hư không nở rộ một đóa hoa máu màu vàng kim.

Chương Duy Duy thậm chí còn chưa kịp hét thảm đã bị đao quang xé thành hai mảnh.

Thần huyết màu vàng kim tuôn chảy dữ dội, bản thể của nàng cũng hiện ra.

Hóa ra là một con hồ ly chín đuôi màu phấn hồng.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Hạ Nhân vẫn bình thản nhìn Từ Trường Sinh phía trước, không hề gợn sóng. Hắn chẳng thèm liếc Chương Duy Duy phía sau lấy một lần.

Một đao này khiến hai người còn lại trong nháy mắt như rơi xuống hầm băng!

Từ Trường Sinh nhìn chằm chằm Hạ Nhân, giọng nói cũng biến điệu.

Hạ Nhân nói: “Ta chính là ta...”

“Hai vị, bây giờ đến lượt hai người rồi...”

“Các ngươi... chuẩn bị xong chưa?”

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười giễu cợt.

Đương nhiên, trong tình huống bình thường, hắn không muốn tùy tiện giết người vô tội.

Nhưng hiện giờ đối phương đã muốn giết hắn, vậy thì chẳng cần phải nương tay nữa.

Huống chi đã làm thịt một kẻ, nếu không xử lý nốt hai kẻ còn lại, giữ chúng lại sớm muộn cũng thành tai họa.

Thần lực trong cơ thể Hạ Nhân vận chuyển, lần nữa tràn vào thanh thần đao.

Kích thước thanh thần đao đỏ như máu không hề thay đổi, chỉ dài khoảng một trượng.

Nhưng sát ý và uy áp trên đó lại sôi trào trong nháy mắt.

Từ Trường Sinh lập tức căng ra sáu tầng hộ thuẫn.

Thế nhưng đao này của Hạ Nhân không chém về phía hắn, mà chém trúng nam tử áo xanh bên cạnh.

Nam tử áo xanh tuy cũng phóng ra vài lớp phòng ngự, đáng tiếc tu vi của hắn quá thấp, chỉ đạt Thần Tôn cảnh tầng tám, giống hệt Hạ Nhân.

Tu vi như vậy sao có thể đỡ nổi một đòn của Hạ Nhân.

Cho dù đó chỉ là một đòn bình thường, không chứa bất kỳ thần thông nào.

Ngay sau đó, một đóa hoa máu màu vàng kim nở rộ giữa hư không.

Nam tử áo xanh cũng giống Chương Duy Duy, thậm chí còn chưa kịp hét thảm một tiếng đã thần hồn câu diệt!

“Ngươi ngươi ngươi ngươi... thần khí cửu phẩm...”

“Trường Sinh đạo nhân... ngươi đừng qua đây.”

“Ta... ta có thể... đưa cho ngươi...”

“Trong vòng một nguyên... không không không...”

“Trong vòng một trăm năm, ta đưa ngươi hai viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm!”

Hạ Nhân nói: “Lời đảm bảo của ngươi còn không bằng một tờ giấy bỏ đi!”

Nhưng Hạ Nhân cũng không ngờ Từ Trường Sinh lại phất tay ném ra một thứ lông xù.

Theo bản năng, Hạ Nhân lập tức thi triển Hư Không Tật Động né tránh.

Sau khi né ra, hắn mới phát hiện thứ lông xù kia lại là một con thần sủng.

Thần sủng gầm lên một tiếng, thân thể hóa thành lớn nghìn trượng, vậy mà dùng thân máu thịt của mình đỡ lấy một đòn của Hạ Nhân.

Đương nhiên, đao vừa rồi của Hạ Nhân vẫn chưa sử dụng thần thông.

“Ồ ô...” Thần thú thân cao nghìn trượng phát ra tiếng rít chói tai.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn, hắn không nhận ra thứ này. Trông nó giống mèo mà không phải mèo, giống hổ mà chẳng phải hổ.

Vẻ mặt nó hung dữ tột độ, lúc này đang nhe nanh múa vuốt, tích tụ sức mạnh.

“Ha ha ha ha...” Phía sau thần thú, Từ Trường Sinh thở phào nhẹ nhõm, cười lớn: “Hôm nay... ngươi chắc chắn phải chết... vừa rồi lão tử bị ngươi dọa són cả ra quần, suýt quên mất ta còn có một thần sủng Thần Vương cảnh!”

“Lần này ta xem ngươi sống thế nào được!”

“Đền mạng sư muội cho ta!” Vẻ mặt hắn dữ tợn, hung ác.

“Ồ ô...” Thần thú lúc này cũng gầm lên một tiếng, hai móng vuốt từ trên cao chụp thẳng xuống Hạ Nhân.

Hạ Nhân khẽ nhíu mày, mở ra Động Hư Chân Mục.

Chẳng qua chỉ là Thần Vương cảnh tầng một mà thôi.

“Hừ...” Hạ Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, hai tay nâng thanh thần đao trong tay, lần nữa chém xuống.

Lần này không còn là một đao bình thường, mà là thần thông Hạ Nhân thi triển bằng sức mạnh đạo pháp: Tu La Huyết Đao Trảm!

Đao quang đỏ rực bắn ra ánh sáng chói mắt!

Ánh nắng giữa hư không đều bị thanh thần đao này hút tới. Trong phút chốc, trời đất tối sầm, tinh tú hiện ra.

Chỉ có đao quang đỏ thẫm xẹt ngang giữa trời, tựa như bổ đôi vòm trời đen kịt.

Ngay sau đó, đao quang cuồn cuộn ầm ầm tràn vào cơ thể con yêu thú lông xù kia.

Thần Vương cảnh tầng một, một đao miểu sát!

Hạ Nhân hai tay nắm đao đứng giữa hư không, tựa chiến thần nhìn Từ Trường Sinh.

“Đáng chết... đáng chết... đáng chết...”

“Sao ngươi có thể mạnh đến mức này?”

Hạ Nhân thản nhiên hỏi: “Ngươi còn thần sủng nào nữa không?”

“Ta thật sự có thể thề, trong vòng một trăm năm sẽ trả ngươi hai viên thần đan!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Không được...”

Tu La Huyết Đao lần nữa giơ lên, chém thẳng xuống Từ Trường Sinh.

Năm sáu tầng hộ thuẫn phòng ngự mà Từ Trường Sinh căng ra lập tức sụp đổ, đao quang cuối cùng rơi xuống người hắn.

Giữa hư không chỉ còn nằm lại một con rối hình người màu đen.

“Chạy rồi?” Hạ Nhân lập tức kéo Trịnh Hồng Lộc ra khỏi không gian Hồng Mông: “Hồng Lộc, lập tức xem thử dao động không gian nơi này thông tới đâu?”

“Vâng...” Hồng Lộc hít sâu một hơi, lập tức bắt đầu tính toán.

Vài nhịp thở sau, nàng chỉ về hướng thành Thánh Đan, nói: “Công tử... ở đây... có lẽ... có lẽ là phía thành Thánh Đan!”

“Trùng hợp vậy sao?” Hạ Nhân khẽ nhíu mày.

“Thôi bỏ đi!” Hạ Nhân nói: “Lần này chưa làm thịt được hắn, lần sau vậy. Chắc chắn không thể đến thành Thánh Đan, hơn nữa nơi này hình như cũng không thể thông qua thông đạo không gian!”